

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-415)

Apr (1) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 235)

யோநி முத்திரை

10. பரஸூக்ஷம் பதஸ்தே து மம ப்ரீதி ப்ரதாயிகே
மம ஸ்தூலபதஸ்தாயா யோநிமுத்ராம் நிசாமய
11. ஸம்முகை து கரௌ க்ருத்வா ஸுச்லக்ஷ்டௌ ஸுப்ரஸாரிதௌ
மத்யதோ மூலத: ப்ருக்ஷ்டே விபர்யஸ்தே ஹி அநாமிகே
12. தர்ஜநீமூலயோர்ந்யஸ்ய தாப்யாமக்ரே நிகூஹயேத்
மத்யயோ: சேஷசோரக்ரே கநிஷ்டாயுகலம் புர:
13. அந்யோந்யம் ப்ருக்ஷ்டதோ லக்நம் தலமத்யோந்நதம் பவேத்
அங்குஷ்டாக்ர த்வயம் குர்யாந் மத்யயோர்ப்ரபர்வகம்
14. மஹாயோநி: இதி க்யாதா முத்ரா ஸர்வவசங்கரீ
த்ரிவிதா த்ரிவிதாயா மே முத்ரைஷா ஸம்ப்ரதர்சிதா

குறிப்பு - ச்லோகம் 91 முடிய, பல்வேறு முத்ரைகள் கூறப்படுகின்றன. இவற்றின் பொருள் மூலம், முத்திரையின் அமைப்பு கூறப்படுகிறது. ஆனால், இப்பொருளைப் படித்து, அதன் மூலம் விரல்களின் அமைப்பு முறையை விளக்குவதும், அறிவதும் கடினமே ஆகும். ஆகவே, ச்லோகம் 91 முடிய, பொருள் கூறாமல், ச்லோகங்கள் மட்டுமே தரப்பட்டுள்ளன. முத்திரையின் பெயர் உள்ளதால், அவற்றைத் தகுந்தவர்களிடம் கேட்டு அறியுமாறு வேண்டுகிறேன்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 101)

[அரசன் விவேகன் மிகுந்த பணிவுடன்] ஸ்வாமி! விவேகன் தன்னுடைய ஸேனாபதியுடன் தங்களைப் பணிகிறான்.

[குரு] அரசனே! அனைத்திலும் நன்மையை அடைவாயாக. மேலும்,

132. சக்ய உலூக்ய அக்ஷபாதக்ஷபணக கபிலாமர்த்யவந்த்ய ப்ரதாநை:

அந்யை: ஆம்நாய சர்ச்சாகவசத்ருதிகநத் கோமுகத்வீபிபிச்ச

பம்ஹீய: சேஷாபிதா அபி ச்ருதி: இஹ பஹுதா ஜாயமானேந கோப்த்ரா

காலேகாலே அபிகுப்தா கலஹம் அதிதரந்த்யக்ஷதா ரக்ஷதாத் த்வாம்

பொருள் – [குரு கூறுதல்] பௌத்தர்கள், கணாதர், கௌதமர், ஜைநர்கள், கபிலர், ப்ருஹஸ்பதி போன்ற பலரும், பசுவின் முகத்தைக் கொண்டபடி உள்ள மற்றவர்களும், “நாங்கள் வேதங்களைக் குறித்து (ஆக்கபூர்வமான) சர்ச்சையே செய்கிறோம்” என்று கூறிக்கொண்டு வேதங்களைப் பலவிதங்களிலும் பீடிக்கிறார்கள். ஆனாலும் இங்கு பலவிதங்களிலும் அவதரிப்பவனும், அனைத்தையும் காப்பவனும் ஆகியவனால், அந்தந்த காலங்களில் வேதமானது காக்கப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட அவன் உன்னையும் குறையின்றிக் காக்கவேண்டும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 380)

5-7-6 ஏனமாய் நிலங்கீண்ட என்னப்பனே கண்ணா என்றும் என்னை ஆளுடை
வானநாயகனே மணிமாணிக்கச்சுடரே
தேனமாம்பொழில் தண் சிரீவரமங்கலத்தவர் கைதொழ உறை
வானமாமலையே அடியேன் தொழ வந்தருளே

பொருள் - ப்ரளய காலத்தில் உள்ள ஸமுத்ரத்திற்கு ஏற்றபடியாக வராக ரூபம்
கொண்டு, பூமியைக் கீண்டு எடுத்ததான முன்பு நடந்த ஆச்சர்யமான விஷயத்தால்
எனக்கு உபகாரகனாக; இப்படி ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் அல்லாமல் அழைத்து
விஷயங்களிலும் உபகாரம் செய்யும் க்ருஷ்ணனாக; இப்படியாக வெளிப்படும்
ஸௌலப்யம் போன்ற குணங்கள் மூலம் என்னை எப்போதும் அடிமை கொண்டு;
பரமபதம் போன்று, சொற்கள் மூலம் கைங்கர்யம் செய்யும்படியாகச் செய்த
நாயகனாக; மேன்மையான மாணிக்கம் போன்று எல்லையற்ற ஒளி கொண்ட
தேஜஸ் நிறைந்தவனாக; தேன் நிறைந்த மாம்பொழிலை உடையதும், களைப்பை
ஆற்றுவதும் ஆகிய சிரீவலமங்கல நகரத்தில் உள்ளவர்கள் எப்போதும் கைங்கர்யம்
செய்யும்படியாக நித்யவாசம் செய்பவனாக; விண்ணில் உள்ளவர்களும்
அனுபவிக்கும்படியாக, அளவிட இயலாத மலை போன்று ஸ்திரமான வடிவைக்
கொண்டவனே! உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் நான் வந்து அடிமைத்தொண்டு
செய்யும்படியாக வந்து அருளவேண்டும். “வானமாமலை” என்பது, ஆகாயத்தை
அண்டும்படி ஓங்கி நிற்கும் கறுத்த மலை என்னும் பொருள் தருவதாகும்.

அவதாரிகை – அந்த வாக்ய சேஷத்தாற்சொன்ன கைங்கர்யத்தை அபேசஷிக்கிறார்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில் உள்ள “அடியேன் தொழ” என்பதன் இறுதிப் பகுதி மூலம் கூறப்பட்ட கைங்கர்யத்தை இங்கு விரும்புகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏனமாய் நிலங்கீண்ட) ஆபந்நரானாரறிவிக்கையும் மிகையாம் படியன்றோ உன்படியிருப்பது. ரக்ஷணமொரு தலையானால் உன்னைப் பேணாதவனன்றோ. (ஏனமாய் நிலங் கீண்டவென்னப்பனே கண்ணா) மஹாவராஹமாய் ப்ரளயங் கொண்ட பூமியையெடுத்தாய், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய் ஸம்ஸார ப்ரளயங்கொண்ட என்னையெடுத்தாய். (ஏனமாய் நிலங்கீண்ட வென்னப்பனே) ப்ரளயங்கதையான பூமிக்கு உதவினது தமக்கு உபகரித்ததாயிருக்கிறபடி. (என்னப்பனே கண்ணா) என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஏதேனும் முகம் பண்ணவேணுமோ. என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஒரு கோலங் கொள்ளவேணுமோ. “கண்ணன் கோளிழை வாள் முக”மிறே இவர்க்கு ரக்ஷகம்.

விளக்கம் - (ஏனமாய் நிலங்கீண்ட) - ஆபத்தில் உள்ளவர்கள் தங்களுடைய நிலைமையை அறிவித்தல் என்பது, உனக்குத் தெரிந்த ஒன்றை மீண்டும் கூறுவது போன்று அல்லவோ நீ வந்து உதவும் தன்மை உள்ளது? காப்பாற்றுதல் என்பது ஒரு தலையாக இருந்தால், உன்னைப் போன்றவன் விஷயத்தில் மட்டும் அல்லவோ உண்டாகிறது? (ஏனமாய் நிலம் கீண்ட என் அப்பனே கண்ணா) - ப்ரளயத்தால் கொள்ளப்பட்ட பூமியை மஹாவராகனாக நின்று எடுத்தாய்; ஸம்ஸாரம் என்ற ப்ரளயத்தில் சிக்குண்ட என்னை, க்ருஷ்ணனாக வந்து காப்பாற்றினாய். (ஏனமாய் நிலம் கீண்ட என் அப்பனே) - ப்ரளயத்தால் கொள்ளப்பட்ட பூமிக்கு அவன் உதவிய செயலானது, தனக்காகவே ஆகும் என்று இவர் எண்ணுகிறார். (என் அப்பனே கண்ணா) - என்னைக் காப்பதற்கு வராகம் போன்று வேறு ஏதேனும் முகம் கொள்ளவேண்டுமா? என்னைக் காப்பதற்கு வராக ரூபம் போன்று வேறு ஏதேனும் ரூபம் தரிக்கவேண்டுமா? திருவாய்மொழி (7-7-8) - கண்ணன் கோளிழை வாள் முகம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள முகம் அல்லவோ இவருக்கு ரக்ஷகமாக உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (என்றும் என்னையாளுடை வான நாயகனே) தனக்கீடானாரோடு இருக்கும்போதும் இவரிடையாட்டமாயிற்று ஆராய்ந்துபோருவது. இவர் ஸத்தையே தொடங்கிக் கைதொட்டுநோக்கிக் கொண்டாயிற்றுப் போந்தது. (மணி மாணிக்கச் சுடரே) உளரான பின்பு ஓர் ஏற்றம் பண்ணிக் கொடுக்கையன்றிக்கே அடியே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போந்து, இச்சை பிறந்தவாறே, அவ்வளவிலே நித்யஸூரிகளுக்கு விடும்படியையும் இவர்க்கு விட்டான். (மணி மாணிக்கச் சுடரே) ரத்த ச்ரேஷ்டமென்னுதல், மணியினுடையவும் மாணிக்யத்தினுடையவும் தேஜஸ்ஸை உடைத்தாயிருக்கை என்றுமாம்.

விளக்கம் - (என்றும் என்னை ஆளுடை வான நாயகனே) - அவன் தனக்குத் தகுதியானவர்களுடன் சேர்ந்து உள்ள நேரத்திலும், இவருடைய கார்யத்தையே ஆராய்ந்து நோக்கியபடி உள்ளான். ப்ரளய ஆபத்து ஏற்பட்டபோது, இவருடைய இருப்பு தொடங்கி பலவற்றையும் எண்ணியபடியே அனைத்தையும் உண்டு, தனது வயிற்றில் வைத்தான். (மணி மாணிக்கச் சுடரே) - “இவர் இந்தப் பூமியில் உள்ளார்” என்று கூறும்படியாக ஆன பின்னர், இவருக்கு இங்கு ஓர் ஏற்றம் அளித்தல் என்பது மட்டும் அல்லாமல், இவருடைய அனைத்து கார்யங்களையும் கவனித்தபடி இருந்து, இவருக்கு மோக்ஷத்தில் இச்சை ஏற்பட்டவுடன், அந்த நொடியில் நித்யஸூரிகளின் நிலையை இவருக்கு ஏற்படுத்தினான். (மணி மாணிக்கச் சுடரே) - உயர்ந்த இரத்தினம் என்று பொருள். அல்லது இரத்தினம் மற்றும் மாணிக்கம் ஆகியவற்றின் தேஜஸ் கொண்டிருந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (தேனமம்பொழில் இத்யாதி) தேனையுடைத்தான மாம்பொழிலை யுடைத்தாகையாலே ச்ரமஹரமான சிரீவரமங்கல நகரத்திலுள்ளார், ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணவிருக்கிற. (வானமாமலையே) நித்யஸூரிகளையடிமை கொண்டிருக்கும் வேண்டற்பாடுபோலேகாணும் இங்குள்ளார் அடிமை செய்ய இருக்கிறவிருப்பும். வானமாமலையென்று ஆகாசத்திலே கிட்டும்படி ஓங்கின மலை. இது திருநாமம். (அடியேன் தொழ வந்தருளே) நான் அடிமை செய்து வாழும்படிக்கீடாக வந்து தோற்றவேணும். (வந்தருளே) நான் அடிமை செய்து வாழும்படிக்கீடாக என் முன்னே நடந்து வரவேணும். அடிமை செய்கையாவது “அன்றிவ்வுலகமளந்தாயடி போற்றி”

என்னுமாபோலே, அந்நடையழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை. (வந்தருளே) என் கண்வட்டத்திலே நீயுலாவி நின்று அடிமை கொள்ளவேணும்.

விளக்கம் - (தேனமாம்பொழில் இத்யாதி) - தேனைக் கொண்டதான மாம்பொழில்கள் நிறைந்த காரணத்தால், காண்பவர்களுக்கு இனிமையாக, அவர்கள் களைப்பைப் போக்கும்படியான சிரீவரமங்கல நகரத்தில் உள்ளவர்கள், தங்களுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான கைங்கர்யங்களைச் செய்யும்படியாக உள்ள. (வானமாமலையே) - நித்யஸூரிகளை அடிமை கொண்டதால் உண்டான பெருமையைப் போன்று, இங்குள்ளவர்கள் அடிமைத்தொண்டு செய்யும்போதும் பெருமை ஏற்படுகிறது. அல்லது “வானமாமலை” என்பது ஆகாயத்தின் அளவு ஓங்கிய மலை எனலாம். (அடியேன் தொழ வந்தருளே) - நான் அடிமைத்தொண்டுகள் செய்து வாழ்வதற்கு ஈடாக இங்கு வந்து நிற்கவேண்டும். (வந்து அருளே) - நான் அடிமைத்தொண்டு செய்வதற்கு ஏற்றபடி என் முன்பாக நடந்து வரவேண்டும். அடிமைத்தொண்டு என்பது, திருப்பாவை (24) - அன்ற இவ்வுலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி - என்பது போன்று, அந்த “நடையழகிற்கு போற்றி” என்று கூறவேண்டும். (வந்து அருளே) - என் கண் பார்வைக்குள் நீ வந்து நின்று, என்னை அடிமை கொள்ளவேண்டும்.

5-7-7 வந்தருளி என்னெஞ்சு இடங் கொண்ட வானவர் கொழுந்தே உலகுக்கோர் முந்தைத் தாய்தந்தையே முழு ஏழுலகும் உண்டாய் செந்தொழிலவர் வேதவேள்வி அறாச் சிரீவரமங்கலநகர் அந்தமில் புகழாய் அடியேனை அகற்றேலே

பொருள் - பரமபதம் மற்றும் திருப்பாற்கடல் போன்றவற்றை விட்டு இங்கு வந்தருளி, உன்னிடம் எந்தவிதமான பிடிப்பும் இன்றி பாராமுகமாக நின்ற எனது நெஞ்சத்தை, உனது இருப்பிடமாகக் கொண்டு, எனது இருப்பை நோக்கி, பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுடைய இருப்பைப் போன்று வளர்ப்பவனாகவும்; இந்த லோகத்திற்கு இரண்டாவது என எதும் அற்றவனாக, முதல் தாயும் தந்தையுமாகவும்; ப்ரளயத்தின் நீரில் மூழ்கிவிடாதபடி அனைத்து லோகங்களையும் உட்கொண்டு, திருவயிற்றில் வைத்து, அவற்றின் இருப்பை நோக்கியவனாகவும்; வேறு எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல், கைங்கர்ய ரூபமாக உள்ள நேர்மையைக் கொண்ட கர்மங்களை உடையவர்களுடைய வைதிகமான பகவத் ஆராதனை

என்பது மாறாமல் நடக்கும் சிரீவலமங்கை நகரத்தில், முடிவற்ற குணங்களின் வெளிப்படுதலைக் கொண்டவனே! நீ அகற்றினாலும், அகற்ற இயலாதபடி, வேறு யாருக்கும் வசப்படாத ஸ்வரூபம் கொண்ட என்னை, நீ அகற்றாமல் இருக்கவேண்டும்.

அவதாரிகை - “அடியேன் தொழ வந்தருளே” என்கிற சொல்லோடே வரக் காணாமையாலே, “உபேக்ஷித்தானோ” என்று அஞ்சி, என்னையகற்றாதொழிய வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியில், “அடியேன் தொழ வந்தருளே” என்று கூறிய பின்னரும் அவன் வரவில்லை. ஆகவே, “நம்மை அவன் உதானீனம் செய்தானோ” என்று அச்சம் கொண்டு, “என்னை உன்னிடமிருந்து அகற்றாமல் இருக்கவேண்டும்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “வந்தருளி” இத்யாதிக்கு, “பட்டர், ஸ்ரீபுஷ்பயாகமணித்தானவாரே, நஞ்சீயரைப் பலகாலும் இயல் கேட்டருளுவர். ஒரு கோடையிலே திருவீதியிலே நீரை விட்டு எழுந்தருளியிருந்து, ‘இப்பாட்டை இயல் சொல்லும்’, என்று ஜீயரையருளிச் செய்து, தாம் இத்தையநுஸந்தித்திருந்து, அநந்தரத்தே தாமும் இப்பாட்டை இயல் சொல்லி, ‘யம நியமதி க்ரமத்தாலே த்யேய வஸ்துவை மநநம் பண்ணிப் புறம்புள்ள பராக்கையறுத்து அநுஸந்திக்கப்புக்காலும், சுக்கான்பரல் போலே இருக்கக் கடவ நெஞ்சுகள் பதஞ் செய்யும்படி, தார்மிகராயிருப்பார் இவை சில ஈரச் சொற்களைப் பொகட்டுப் போவதே’ என்றருளிச்செய்தார்; நஞ்சீயர் இவ்வார்த்தை யுருத்தோறும் அருளிச்செய்வார்” என்றருளிச்செய்வார்.

விளக்கம் – “வந்தருளி” என்னும் இப்பாசுரத்திற்கு ஸ்வாமி பராசரபட்டர் விஷயமாக ஒரு கருத்தை நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வார்; அது இங்கு கூறப்படுகிறது. திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் நடக்கும் ப்ரஹ்மோத்ஸவத்தின் பத்தாம் நாளில் மலர்கள் கொண்டு செய்யப்படும் யாகத்திற்கு “புஷ்ப யாகம்” என்று பெயர். இப்படியாகப் புஷ்ப யாகத்திற்கான நாள் நெருங்கும்போது ஸ்வாமி பராசரபட்டர், நஞ்சீயரிடம் இந்தப் பாசுரத்தை இயலுடன் கூறும்படியாக உரைத்து, தானும் கேட்பது வழக்கமாகும். ஒரு நாள் கோடைக்காலத்தில்,

திருவீதியில் வெப்பத்தைத் தணிக்க நீரைத் தெளித்த பின்னர், அங்கு அமர்ந்து கொண்டு, இந்தப் பாசுரத்தை எண்ணியபடி இருந்து, தொடர்ந்து இப்பாசுரத்திற்கான இயலைக் கூறினார். தொடர்ந்து, “யமம் மற்றும் நியமம் போன்றவற்றுடன் கூடியபடி பரம்பொருளை எப்போதும் த்யானித்து, மற்ற விஷயங்களை மறந்து, அவனை மட்டுமே எண்ணியபடி இருக்கமுயன்றாலும், சக்கான் பரல் போன்று கடினமாக இருக்கக்கூடிய சில நெஞ்சங்கள் உண்டு. அவர்கள் மனதையும் இளகும்படியாகச் செய்யும் பக்தி கலந்த சொற்களை இட்டு, ஆழ்வார்கள் இவ்விதம் பாசுரங்கள் அமைத்தார்களே”, என்று வியந்தார். இந்தப் பாசுரத்திற்கான விளக்கத்தைக் கூறும்போது, இந்தச் செய்தியையும் நஞ்சீயர் கூறுவார்.

வ்யாக்யானம் - (வந்தருளி) நான் அபேக்ஷியாதிருக்க வந்தருளி. த்வீபாந்தர வஸ்துக்க ளிரண்டிறே ஸங்கதமாகிறது; பரமபத நிலயனானவனும், ஸம்ஸாரத்தை இருப்பிடமாகவுடையவரும், இவ்விருவருமிறே கூடுகிறார்கள். உத்தேச்ய வஸ்து இருந்தவிடத்தேற இவன்தான் போகக்கடவனாயிருக்க, அது பெறாவிட்டால் இருவரும் பாதிப்பாதி வழிதான் வரப்பெற்றதோ. வந்தருளியென்று நெஞ்சுளுக்கிச் சொல்லுகிறாரிறே. ஆப்பான் திருவழுந்தாரறையர் கையிலே தாளத்தை வாங்கி “வந்தருளி, வந்தருளி” என்று மேல்போகமாட்டாதே படுவராம்.

விளக்கம் - (வந்தருளி) நான் விரும்பாமல் உள்ளபோதிலும் வந்தருளி. நீண்ட தொலைவில் உள்ளவன், ஸம்ஸாரியான நான் உள்ள இடம் தேடி வந்து ஈடுபட்டான் என்பதை உணர்த்த, வெவ்வேறு தீவுகளில் உள்ள இரண்டு வஸ்துக்கள் சேர்கின்றன என்கிறார். பரமபதத்தைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டவனும், ஸம்ஸாரத்தைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டவரும் ஆகிய இருவரும் அல்லவோ ஒன்றாகக் கூடுகிறார்கள்? அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ள வஸ்து இருக்கும் இடத்தைத் தேடி இவர் செல்ல வேண்டியதாக உள்ளபோது, அவனும் பாதி வழி வந்து, இவரும் பாதி வழி வந்து கூடுகிறார்கள். “வந்தருளி” என்பதை மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் கூறுகிறார். இந்தப் பாசுரத்தை இசையுடன் பாடும்போது, கைகளில் ஜால்ராவை வாங்கிக் கொள்ளும் ஆப்பான் திருவழுந்தார் அரையர், “வந்தருளி வந்தருளி” என்று கூறியபடி, அதற்கு மேலே கூற முடியாமல் நிற்பாராம்.

வ்யாக்யானம் - (வந்தருளி) த்ரவ்ய குணங்கள் சேர்ந்தாப்போலே. த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் குணங்களோடொக்கச் சில சேரக்காணாநின்றோமே; ஆத்மாவைக் குறித்து சரீரமும், ஜ்ஞாநமும்; பரமாத்மாவைக் குறித்து ஜீவாத்மாவும், த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தே குணவத் அப்ருதக் ஸித்தங்களிறே.

விளக்கம் - (வந்தருளி) - திரவியமும் குணங்களும் சேர்ந்தது போன்று. உதாரணமாக, நெய்தலும், அதன் குணமான கருமையும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தது போன்று என்னுடன் பிரியாமல் கலந்தான். இந்த இருவரும் திரவியமாக உள்ளபோது, திரவியங்களில் குணங்கள் சேருமோ? திரவியங்கள் வேறாக உள்ளபோதிலும், குணங்கள் சேர்வதை நாம் காணலாம்; உதாரணமாக விளக்கு மற்றும் அதன் குணமான ஒளி ஆகியவை சேர்கின்றன. ஆத்மாவைப் பொறுத்தவரை சரீரம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவை வேறாக உள்ளபோதிலும், சேர்ந்தபடி உள்ளன; இதே போன்று ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஆகின்றன.

வ்யாக்யானம் - (என்னெஞ்சு) அவனையொழிய விஷயங்களை உகந்து போந்த நெஞ்சுகிடர். ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்கையாகவுடையவன் என்னெஞ்சு பெறுகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷனாவதே! (இடங்கொண்ட) வந்தாலும் “நெஞ்சுக்கு விஷயம் வேறேயுண்டு” என்பரே. “ஆவாஸம் த்வஹமிச்சாமி” என்னாநின்றான்.

விளக்கம் - (என் நெஞ்சு) - அவனைத் தவிர்ந்து மற்ற விஷயங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்தபடி உள்ள எனது நெஞ்சகம். ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டவன், எனது நெஞ்சத்தை அடைவதற்கு ஏற்ற காலத்தை எதிர்பார்த்தபடி உள்ளானே! (இடம் கொண்ட) - இவருடைய நெஞ்சத்தைப் பற்றவேண்டும் என்று அவன் ப்ரார்த்திப்பதாகக் கொண்டு, இவர் நெஞ்சத்தை அடைய அவன் இவ்விதம் செய்யவேண்டுமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அப்படியே அவன் வந்தாலும், “இந்த நெஞ்சத்தில் வேறு விஷயங்கள் உள்ளது” என்பதாக நிலை இருக்கிறது. இவ்விதம் அவன் ப்ரார்த்தித்து வந்ததற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; ஆரண்யகாண்டம் (5-32) - ஆவாஸம் த்வஹமிச்சாமி - சரபங்க முனிவரிடம், “தாங்கள் காண்பிக்கும் இடத்தையே நான் விரும்புகிறேன்” என்று இராமன் கூறியது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (என்னெஞ்சிடங் கொண்ட வானவர் கொழுந்தே) நித்யஸூரிகளுக்குத் தலையானவன்கிடர்! நித்யஸம்ஸாரிகளுக்குத் தலையான என்னெஞ்சு பெறுகைக்கு ப்ரார்த்திக்கிறான். (உலகுக்கோர் முந்தைத் தாய் தந்தையே) அங்கு இரண்டு தலையும் கூடி வருமிறே, இங்கு வெறும் ஒரு தலையேயாயிருக்கிறபடி. “பூதநாம் யோவ்யய: பிதா” நாலுநாள் மணற்கொட்டகமிட்டு விளையாடுமாபோலே அழியும் தாயும் தமப்பனுமிறே அவர்கள். ஒருநாளும் அழியாத மாதாபிதாக்களிறே இவர்கள். “ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ: கச்சத்வமேநம் சரணம் சரண்யம் புருஷர்ஷப:” (கச்சத்வம்) ஒருதலையாகாமே நீங்களும் ஆபிமுக்யம் பண்ணப் பாருங்கோள். லோகத்துக்கு அத்விதீயனாய்ப் பழையனான தாயும் தமப்பனுமானவன்.

விளக்கம் - (என் நெஞ்சு இடம் கொண்ட வானவர் கொழுந்தே) - நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனாக உள்ளவன். அப்படிப்பட்ட அவர்களுடைய தலைவன், எப்போதும் ஸம்ஸாரிகளாக உள்ளவர்களில் முதலாவதாக உள்ள எனது நெஞ்சத்தைப் பெறுவதற்கு ப்ரார்த்தனை செய்கிறான். (உலகுக்கோர் முந்தைத் தாய் தந்தையே) - “அங்கு” என்பது, “வானவர் கொழுந்து” என்று கூறப்பட்ட இடமாகும்; அதாவது, “எஜமானன் - தொண்டன்” என்ற ஸம்பந்தம் குறித்த ஞானம் உள்ளதால், இரண்டு தலைகளும் உண்டு எனப்பட்டது. “இங்கு” என்பது “உலகு” என்ற இந்தப் பகுதியாகும்; லோகத்தில் உள்ளவர்களுக்கு அறிவு இன்மையால், அவன் தானாகவே நின்று காப்பாற்றுவதால், ஒரு தலை எனப்பட்டது. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் - பூதநாம் யோவ்யய: பிதா - உயிர்களுக்கு, யார் அழியாத தந்தையாக உள்ளானோ - என்பது காண்க. இந்த உலகில் உள்ள தாயும் தந்தையும், நான்கு நாள்கள் மண்ணில் வீடு கட்டி விளையாடுவது போன்று அழியக்கூடியவர்கள் ஆவர்; ஆனால் “பிராட்டியும் ஈச்வரனும்” என்னும் தாய்தந்தையர்கள், அழியாதவர்கள் ஆவர். மஹாபாரதத்தில் பாண்டவர்களை நோக்கி மார்க்கண்டேயர் - ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ: கச்சத்வமேநம் சரணம் சரண்யம் புருஷர்ஷப: - மனிதர்களில் உயர்ந்தவர்களே! உலகத்தில் உள்ள அனைத்திற்கும் தாயும் தந்தையுமாக மாதவனே உள்ளான். காப்பாற்றும் அவனையே நீங்கள் சரணம் புகுவீர்களாக - என்பது காண்க; “கச்சத்வம் - அவன் மட்டுமே ஒரு தலையாக உங்களைக் காப்பாற்ற முயல்கிறான்.

நீங்களும் அவனை அண்டும் தன்மையைக் கொள்ளுங்கள்” என்றார். இந்த லோகத்திற்கு, வேறு யாரும் இன்றி, மிகவும் புராதன தாயும் தந்தையுமாக உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (முழுவேழலகும் உண்டாய்) மாதாவானவள் பத்து மாஸம் வயிற்றிலே வைத்து தரிப்பது, “பிறந்து வளர்ந்தால் பின்னை நமக்கு து:க நிவர்த்தகனாம்” என்னும் ப்ரயோஜநத்தைப் பற்றவிநே; இவன் அங்ஙனன்றிக்கே, “இவைதான் நோவுபடா தொழியப் பெற்றோமே” என்று இது தன் பேறாயிருக்கும். (செந்தொழிலவர்) “தேஹி மே ததாமி” என்னாதவர்கள். அவனுக்கு ரசஷணம் போலேயிநே இவர்களுக்குக் கைங்கர்யம், இங்ஙனன்றாகில் வ்யர்த்தமாமே. அநந்ய ப்ரயோஜநதையாகிற ஆர்ஜவத்தையுடைய வருத்தி விசேஷத்தை உடையவர்களுடைய. (வேதவேள்வியறா) வேத கோஷமும் வைதிக க்ரியா கோலாஹலமும் மாறாதே செல்லுகை. ப்ராப்ய விரோதியாதல், ப்ராபக விரோதியாதல் இல்லாமையாலே, நாய்ச்சிமாருடைய பரிஷ்வங்கத்தோபாதியாய்ச் செல்லாநிற்கும். அபிமத விஷயத்தை அணைக்கிறதுக்கு வேறொரு பலமுண்டாகிலிநே இதுக்கு வேறொரு பலமுண்டாய் அவ்வளவில் தலைக்கட்டுவது.

விளக்கம் - (முழுவேழலகும் உண்டாய்) - தாய் ஒருவள் தனது குழந்தையைப் பத்து மாதம் வயிற்றில் சுமப்பது என்பது, “பிறந்து வளர்ந்தவுடன் இவன் நம்முடைய துக்கத்தை விலக்குவான்” என்னும் பயனை அடைவதற்காக இருக்கலாம். ஆனால் இவன் அது போன்று அல்லாமல், “இவை எந்தத் துன்பமும் அடையாதவிதத்தில் நாம் பெற்றோம்” என்று தனது பேறாகக் கொள்பவன் ஆகிறான். (செந்தொழிலவர்) – “தேஹி மே ததாமி - எனக்கு கொடு, நான் உனக்குத் தருகிறேன்” என்று எண்ணாதவர்கள். அவனுக்கு “மற்றவர்களைக் காப்பாற்றுதல்” என்பது எவ்விதம் உள்ளதோ அதே போன்று இவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் உள்ளது. இவ்விதம் இல்லை என்றால், தங்களுடைய வாழ்வு வீணே என்று உள்ளவர்கள். வேறு எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல், நேர்மையான செயல் சிறப்புகளைக் கொண்டவர்களுடைய. (வேதவேள்வி அறா) - வேதங்களின் கோஷமும், வைதிகச் செயல்களின் ஓசையும் எப்போதும் மாறாமல் உள்ளன. பேறு அடைவதில் தடை மற்றும் அந்தப் பேற்றை அடைவதற்கான வழிக்குத் தடை என்பது இன்றி

உள்ளதால், நாச்சியார்களுடைய சேர்த்தி போன்று கைங்கர்யங்கள் தொடர்ந்தபடி உள்ளது. ஒருவன் தனது காதலியை அணைத்துக் கொள்வதற்கு வேறு பயன் உள்ளது என்று எண்ணினால் மட்டுமே, இந்தக் கைங்கர்யங்கள் தடைபடும் நிலை உண்டாகும்.

வ்யாக்யானம் - (சிரீவரமங்கல நகரந்தமில் புகழாய்) ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே இருந்தானாகில் புகழுக்கு அந்தமுண்டுபோலே காணும். (அடியேனையகற்றேலே) தேசாத்தேஸாந்தர ப்ராப்தி பண்ணி நீ படைத்த புகழை, “ஓர் அநந்யகதியைக் கைவிட்டாய்” என்று பழியாக்கித் தலைக்கட்டுவித்துக் கொள்ளப்பாராதே கொள்ளாய். (அகற்றேலே) அரை சூணம் தாழ்க்கப் பொறுக்கமாட்டாமைச் சொல்லுகிற வார்த்தையிறே. விளம்பம் பொறாதார் சொல்லப்பெறுவர்போலே காணும். (அடியேனை) இதினுடைய ரசூணத்திலே உன்னையொழிய ப்ராப்தியுண்டாய்த்தான் அகற்றுகிறாயோ.

விளக்கம் - (சிரீவரமங்கல நகர் அந்தமில் புகழாய்) - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இவன் இருந்தான் என்றால், இவனுடைய புகழுக்கு ஒரு முடிவு ஏற்படும் என்பதால் இங்கு வந்தவன் போன்று உள்ளான். (அடியேனை அகற்றேலே) - ஒரு இடத்திலிருந்து வேறு ஒரு இடத்திற்கு வந்தாலும், உனக்கு இங்கு உண்டான புகழை, “உன்னையே நம்பிய ஒருவனைக் கைவிட்டாய்” என்று பழி கூறுவதைத் தவிர்த்து, என்னை ஏற்பாயாக. (அகற்றேலே) - அரை நொடி கூடப் பொறுக்க இயலாமல் கூறும் சொல். தாமதத்தைப் பொறுத்து கொள்ள இயலாதார்கள் கூறுவது போன்று ஆகும். (அடியேனை) - எனது காப்பாற்றுதலில் உன்னைத் தவிர வேறு ஏதேனும் ஸம்பந்தம் உள்ளதாக எண்ணியதால் அகற்றுகிறாயோ?

5-7-8 அகற்ற நீ வைத்த மாய வல்ஐம்புலன்களாம் அவை நன்கு அறிந்தனன்
அகற்றி என்னையும் நீ அருஞ்சேற்றில் வீழ்த்தி கண்டாய்
பகர்க்கதிர் மணிமாட நீடு சிரீவரமங்கை வாணனே
என்றும் புகற்கு அரிய எந்தாய் புள்ளின் வாய் பிளந்தானே

பொருள் - உன்னிடம் விருப்பம் அற்றவர்களை அகற்றுவதற்காக நீ ஏற்படுத்தி வைத்தவையும், ஒன்றுடன் ஒன்று கலவாதபடி வியக்க வைக்கும் இயல்பு கொண்டவையும், யாராலும் வெல்வதற்கு இயலாதபடி உள்ளவையும் ஆகிய ஐந்து

புலங்களைக் குறித்து நன்றாக அறிந்தேன். இவ்விதம் அறிவு ஏற்பட்டு, நீ அகற்றுவாயோ என்ற அச்சத்துடன் உள்ள என்னையும் உன்னிடமிருந்து நீ அகற்றிய பின்னர், கால்களை எடுத்து வைத்துக் கரை சேர்வதற்குக் கடினமாக உள்ளதான புலன் விஷயங்கள் என்னும் சேற்றில் நீ தள்ளுகிறாய் என்ற அச்சத்துடன் உள்ளேன். நன்கு விளங்கும் ஒளியைக் கொண்டதான, மாணிக்கங்கள் பொருத்தப்பட்ட மாடங்கள், நீண்டு விளங்குகின்ற சிரீவரமங்கைக்கு எஜமானனாக உள்ளவனே! நீ எண்ணாமல் உள்ள யாராலும், ஒருநாளும் உன்னை அண்ட முடியாதபடியான ஸ்வாமியே! நீ எண்ணிய கோபிகைகளுக்கு, உன்னை அண்டுவதற்கு விரோதியாக இருந்த பகாசுரனுடைய வாயைப் பிளந்தவனே!

அவதாரிகை - “உம்மை அகற்ற ப்ரஸங்கமென், இங்கு வந்து ஸந்நிஹதராய் நின்றது உமக்காகவன்றோ?” என்ன; “அடிமைக்கு விரோதியான சப்தாதிகள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே என்னை யகற்றினாயல்லையோ”, என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “உம்மை நம்மிடமிருந்து நாம் அகற்றுவதற்கு என்ன காரணம் உள்ளது? இங்கு வந்து நீவிர் நம்மை அண்டி நமது அருகில் நிற்பதற்காக அல்லவோ நாம் இங்கு நிற்பது? இது உமக்காக அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவர்களுக்கு விரோதியான புலன் விஷயங்கள் நிறைந்துள்ள ஸம்ஸாரத்தில் நீ என்னை வைத்தபோதே என்னை அகற்றினாய் அல்லவோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அகற்ற நீ வைத்த) ஸர்வசக்தியான நீ, உன்னை யுகவாதாரகன்று போம்படிக்கீடாக, “மம மாயா துரத்யயா” என்று கொண்டு வைத்த (மாய வல்லைம்புலன்களாமவை) ஆச்சர்யமான செயல்களைப் பண்ணக் கடவதாய்த் தப்பவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற ஐந்து இந்த்ரியங்களாகிறவை. உன்னை உகவாதார் அகன்று போம்படிக்கீடாக ஸர்வேச்வரனான நீ வைத்தவை.

விளக்கம் - (அகற்ற நீ வைத்த) - உன்னைக் கண்டு மகிழாதவர்கள், உன்னை விட்டு அகன்று செல்லும்படியாக உள்ளதற்கு ஏற்ப, அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட நீ, கீதை (7-14) - மம மாயா துரத்யயா - எனது மாயை கடப்பதற்கு அரியது -

என்று கூறுவதற்கு இணங்க உண்டாக்கி வைத்த. (மாய வல் ஐம்புலன்கள் ஆம் அவை) – வியக்க வைக்கும் செயல்களைச் செய்யவல்லவையும், தப்புவதற்கு இயலாதபடி உள்ளவையும் ஆகிய ஐந்து இந்திரியங்களானவை. உன்னைக் கண்டு உகப்பு அடையாதவர்கள் அகன்று போகும்படியாக, ஸர்வேச்வரனாகிய நீ ஏற்படுத்தி வைத்தவை.

வ்யாக்யானம் - “நீர் எங்ஙனே இது அறிந்தபடி?” என்ன; (நன்கறிந்தனன்) மயர்வற மதிநலம் பெறுகையாலே நான் அழகிதாகவறிந்தேன். “உகவாதார் அகன்று போகைக்கு வைத்தோமாகில், அதுக்கு உமக்கென்?” என்றான். (அகற்றி என்னையும் நீயருஞ்சேற்றில் வீழ்த்தி கண்டாய்) உன்னாலல்லது செல்லாதபடியாயிருக்கிற என்னையும் உன்பக்கல் நின்றும் நீ பிரித்து, கால்வாங்கவொண்ணாதபடியான சப்தாதி விஷயங்களிலே தள்ளப்புகா நின்றாய்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இதனை நீவிர் எப்படி அறிந்தீர்?” என்றான். இதற்கு விடையாக ஆழ்வார், “உன்னால் மயர்வற மதி நலம் அருளப் பெற்றவன் என்பதால் நான் நன்றாக அறிந்தேன்”, என்றான். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “நம்மைக் கண்டு மகிழாதவர்கள் அகன்று போகும்படி நாம் அவற்றை வைத்தோம். அதனால், உமக்கு என்ன ஆயிற்று?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அகற்றி என்னையும் நீயருஞ்சேற்றில் வீழ்த்தி கண்டாய்) - நீ இல்லாதபோது ஏதும் செய்ய இயலாதபடி உள்ள என்னையும் உன்னிடமிருந்து நீ பிரித்து, கரையேற இயலாதபடியாக உள்ள இந்திரிய விஷயங்களில் தள்ளினாய்.

வ்யாக்யானம் - அவன் பக்கலிலே கார்யங்கொள்ள நினைக்கிறவர், நிர்தயரைச் சொல்லுமாபோலே கொடிதாகச் சொல்லுவானென்? என்னில்; “நமக்கே பழியாய் வந்து விளையப்புகாநின்றது” என்று நீர்மையுடையார் காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டுவர்க ளென்று பார்த்து. இவ்வுடம்போடு எனக்கு ஒரு ஸம்பந்தமற்றிருக்க, நீ பொதுவான இதிலே வைக்கிறது கைவிடப்பார்த்தன்றோ? (பகர்க்கதிர் இத்யாதி) மிக்கவொளியை யுடைத்தாய், மணிமயமான மாடங்களினோக்கத்தை யுடைத்தான சிரீவரமங்கைக்கு ப்ரதாநனானவனே! “பகற்கதிர்” என்று பாடமானபோது, ஆதித்யபதத்தளவும் செல்ல உயர்ந்து ஒளியையுடைய மணிமாடங்கள்; பகல் - ஆதித்யன்.

விளக்கம் – ஆனால், அவன் மூலமாகத் தனக்கு வேண்டிய கார்யத்தைச் செய்து கொள்ள எண்ணுபவர், தயை அற்ற ஒருவனைக் கூறுவது போன்று, அவனைக் கொடியவனாக ஏன் கூறுகிறார்? நீர்மைக்குணம் கொண்டவர்கள், “நான் உதவி செய்யப்போக, அது நமக்குப் பழியாக வந்து நிற்கிறது”, என்று எண்ணி, கார்யம் செய்வதை விடுவார்கள் என்பதால் ஆகும். ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனிடம், “இந்தச் சரீரத்துடன் எனக்கு ஒரு ஸம்பந்தம் இல்லாதபோது, நீ பொதுவான இந்தச் சரீரத்தில் என்னை வைத்தாய். இது என்னை நீ கைவிடப் பார்க்கும் செயலே அல்லவோ?”, என்றார். (பகர்க்கதிர் இத்யாதி) – மிகுந்த ஒளியைக் கொண்டதாக, இரத்தினக்கற்கள் போன்ற மணிகள் உள்ள மாடங்களின், ஓங்கி வளர்ந்த நிலையைக் கொண்டதான, சரீவலமங்கைக்கு முதன்மையாக உள்ளவனே! “பகர்க்கதிர்” என்று படித்தால், சூரிய மண்டலம் முடியச் செல்லுகின்ற ஒளியைக் கொண்ட மணிமாடங்கள் என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - (என்றும் இத்யாதி) உகவாதார்க்கு ஒருநாளும் கிட்டவொண்ணாதபடியா யிருக்குமவனே. நீ, கிட்டாமல் பண்ணுமதும் அழியச்செய்வதும் உகவாதாரையன்றோ. (எந்தாய்) அஸாதாரணனாயிருக்கிற என் விஷயத்திலும் அததைச் செய்யவோ. (புள்ளின் வாய் பிளந்தானே) உமக்கு கிட்டத்தட்டென்? என்ன; பகாஸூரனை நிரஸித்தாப்போலே, என் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைப் போக்கியருளாய் வந்து கிட்டும்படி என்கிறார்.

விளக்கம் - (என்றும் இத்யாதி) – உன்னைக் கண்டு மகிழாதவர்களுக்கு ஒருநாளும் கிட்ட இயலாதபடியாக உள்ளவனே! உன்னைக் கண்டு உகப்பு கொள்ளாமல் உள்ளவரை அல்லவோ நீ கிட்ட இயலாமலும், அழியும்படியும் செய்கிறாய். (எந்தாய்) - உனக்கு மட்டுமே உரியவன் என்று இருக்கும் என் விஷயத்திலும் அது போன்று செய்யலாமோ? (புள்ளின் வாய் பிளந்தானே) – இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நீவிர் நம்மைக் கிட்டுவதில் உமக்கு என்ன தடை உள்ளது?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “நான் வந்து கிட்டும்படியாக, பகாஸூரனை அழித்தது போன்று எனக்கு இந்தச் சரீர ஸம்பந்தத்தை போக்கித் தருவாயாக”, என்கிறார்.

5-7-9 புள்ளின் வாய் பிளந்தாய் மருதிடை போயினாய் எருதேழடர்த்த என்
கள்ளமாயவனே கருமாணிக்கச்சுடரே
தெள்ளியார் திருநான்மறைகள் வல்லார் மலிதண்சிரீவரமங்கை
உள் இருந்த எந்தாய் அருளாய் உய்யுமாறு எனக்கே

பொருள் - அடியார்களுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அழிப்பது குறித்து மறைமுகமாக உணர்த்தும்படியாக பகாஸுரனை அழித்தவனும்; இரட்டையாக வரும் துக்கங்களை நீக்குவதை மறைமுகமாக உணர்த்தும்படியாக யமள அர்ஜுந மரங்களைச் சாய்த்தவனும்; ஏழு நிலைகளை அழிப்பது குறித்து மறைமுகமாக உணர்த்தும்படியாக, ஏழு எருதுகளையும் அடக்கியவனும்; இப்படியாக யாராலும் எளிதில் அறிய இயலாதபடியாக உள்ள இரகசியமான இயல்புகளை எனக்கு வெளிப்படுத்திய ஆச்சர்யம் கொண்டவனும்; இப்படியாக எனது பலவிதமான விரோதிகளை அறிந்த ப்ரீதி காரணமாகக் கறுத்த மாணிக்கத்தின் சுடர் போன்றுள்ள வடிவழகு கொண்டவனும்; தங்களைக் காக்க வேறு யாரும் இல்லை என்று தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தில் தெளிவைக் கொண்டவர்களாக, அந்தத் தெளிவு ஏற்படுவதற்கான கைங்கர்யச்செல்வம் கொண்டவர்களாக, வேதங்களுடைய அனைத்து தாற்பர்யங்களும் தாங்கள் இட்ட வழக்காகும்படி உள்ளவர்களாக விளங்குபவர்கள் நெருக்கமாக வாழ்வதால், ஸம்ஸாரத்தில் ஏற்படும் தாபங்கள் இல்லாமையால் களைப்பை நீக்குவதற்கு ஏற்றபடி உள்ள சிரீவலமங்கையில் எனக்கு அனுபவிக்க ஏற்றபடி உள்ளவனும் ஆகிய உபகாரகனே! வேறு கதியற்ற எனக்கு, உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் அமையப் பெற்றுக் கரையேறும்விதமாக க்ருபை செய்தருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - “அருஞ்சேற்றில் வீழ்த்தி கண்டாய், என்று அஞ்சுகிற உமக்கு நான் செய்ய வேண்டுவதென்?” என்ன; சக்தனாய் ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிற நீ, என் விரோதியைப் போக்கி, உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தைத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “கடந்த திருவாய்மொழியில் - அருஞ்சேற்றில் வீழ்த்தி கண்டாய் - என்று அச்சம் கொண்டு உரைத்தீர். உமக்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அனைத்து

சக்திகளையும் கொண்டவனாக, எனது அருகில் உள்ள நீ, எனது விரோதிகளை நீக்கி, உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை அளிக்கவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புள்ளின் வாய் பிளந்தாய்) கலியர் சோறிட்டநாளை எண்ணுமாபோலே, பண்டு உபகரித்தபடிகளைச் சொல்லுகிறார். (புள் இத்யாதி,) பகாஸூர நிரஸநம் பண்ணினாய், யமளார்ஜுநங்களைப் பொடிபடுத்தினாய், ருஷபங்களேழையும் ஊட்டியாக நெரித்தாய். (என் கள்ள மாயவனே) ஒருவருக்கும் தெரியாத ஆச்சர்யமான செயல்களையுடையாய், அவையெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்படி பண்ணி, என்னை யகப்படுத்திக் கொண்டவனே. (கருமாணிக்கச்சுடரே) நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி அவளுக்குக் கொடுத்த உடம்பின் வாசியை எனக்கும் அறிவித்தவனே.

விளக்கம் - (புள்ளின் வாய் பிளந்தாய்) - பசி எடுத்த ஒருவன், தான் உணவு உட்கொண்ட நாளை எணுவது போன்று, முன்பு இவன் செய்த உபகாரங்களைக் கூறுகிறார். (புள் இத்யாதி) - பகாஸூரனை அழித்தாய், யமளார்ஜுந மரங்களைப் பொடியாக்கினாய், ஏழு எருதுகளை ஒன்றாக நெரித்தாய். (என் கள்ள மாயவனே) - யாரும் அறியாத வியக்க வைக்கும் செயல்கள் கொண்டவனாக, அவை அனைத்தும் எனக்குத் தெரியும்படியாகச் செய்து, என்னை உன்னிடம் அகப்படும்படியாகச் செய்தவனே! (கருமாணிக்கச்சுடரே) - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஏற்பட்ட அனைத்துத் தடங்கல்களையும் நீக்கி, அவளுக்கு அளித்த திருமேனியின் வேறுபாட்டை எனக்கும் உணர்த்தியவனே!

வ்யாக்யானம் - (தெள்ளியார் இத்யாதி) “ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா லக்ஷ்மணஸ்யா தீமத:” என்கிறபடியே ஆச்ரித விஷயத்தில் நீ வழி தப்பிலும் உன்னைத் திருத்தும்படி தெள்ளியார் மிக்கிருந்துள்ள தேசம். (தெள்ளியார்) தந்தாமுக்கும் சிலவுண்டேயாகிலும், அவற்றைப் பொகட்டு அவன் கை பார்த்திருக்குமவர்கள். இவர்கள் சைதந்யத்துக்கு விநியோக மிதுவேயிறே. அசோகவநிகையில் தனியிருப்பில் பிராட்டி தெளிவு போலேயும் ஆச்ரயண வேளையில் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் தெளிவு போலேயும் தெளிந்திருக்குமவர்கள். “ஸூக்ரீவம் தாம்ச்ச ஸம்ப்ரேசஷ்ய” என்கிறபடியே நலியாநின்றாலும் தாய் முகமே

பார்த்துக் கிடக்கும் ப்ரஜையைப்போலே, “வத்யதாம்” என்கிற மஹாராஜரையும், அவரிலுங் கொடிய முதலிகளையும் அழகிதாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

விளக்கம் - (தெள்ளியார்) - இங்கு இரண்டுவிதமான பொருள்களைக் கூறுகிறார். தங்களுடைய அனைத்து முயற்சிகளையும் விட்டு, அவனுடைய திருக்கரத்தை மட்டுமே எதிர்பார்த்தபடி இருத்தல் மற்றும் அவன் தன்னை வருந்தினாலும் அவனுடைய திருக்கரங்களையே எதிர்பார்த்தல் என்பதாக இரண்டு பொருள்களைக் கூறலாம். இதில் முதல் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார். ஸுந்தரகாண்டம் (16-4) - ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா லக்ஷ்மணஸ்யா தீமத: - இராமன் மற்றும் லக்ஷ்மணன் குறித்து நன்கு அறிந்ததால், அவர்கள் தன்னைக் காப்பார்கள் என்பதால் சீதை கலங்கவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, அடியார்கள் விஷயத்தில் நீ வழி தவறி நின்றாலும், உன்னை திருத்தும்படியான தெளிந்தவர்கள் மிகுதியாக உள்ள தேசம். (தெள்ளியார்) - தங்கள் தங்களுக்குச் சில உபாயங்கள் உண்டு என்றாலும், அவற்றை விடுத்து, அவனுடைய திருக்கரத்தையே எதிர்பார்ப்பவர்கள். இவர்களுடைய ஞானம் வெளிப்படுவது இவ்விதமே ஆகும். அசோக வனத்தில் கீதையின் தனியான இருப்பு போன்றும், தஞ்சம் புகுந்த நேரத்தில் விபீஷணனுடைய தெளிவு போன்றும் உள்ளவர்கள். அடுத்து, “தெள்ளியார்” என்பதன் இரண்டாவது பொருளை விளக்குகிறார். யுத்தகாண்டம் (17-9) - ஸுகீவம் தாம்ச்ச ஸம்ப்ரேக்ஷய - ஸுகீவன் அனைவரையும் நோக்கி உரைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னை எந்த அளவிற்கு நலிந்தாலும், தாய் முகத்தையே பார்த்தபடி உள்ள சிறிய குழந்தை போன்று, யுத்தகாண்டம் - வத்யதாம் - கொல்வதற்கு உரியவன் - என்பதாகக் கூறிய ஸுகீவனையும், அவனைக் காட்டிலும் கோபத்துடன் இருந்த வானரர்களையும் அழகாக நோக்கியபடி இருந்த விபீஷணனுடைய தெளிவைப் போன்று தெளிந்தவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (திருநான்மறைகள் வல்லார்) நூறாயிரம் வரியெழுதிக் கிடந்தாலும் அவற்றில் போகாதே, தாத்தப்யத்தை க்ரஹித்திருக்குமவர்கள். “மாதவன் பேர் சொல்லுவதேயோத்தின் சுருக்கு” என்றிருக்குமவர்கள். (மலிதண் இத்யாதி) அவர்கள் நெருங்கி வர்த்திக்கிற ச்ரமஹரமான சிரீவரமங்கையிலே அவர்களோடொக்கவிருக்கிற என்னாதனே. (அருளாய்யுமாறெனக்கே) அறச்சென்றற்றது கிடாய், உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தைத் தந்தருளவேணும்.

கைங்கர்யமென்றும், உய்கையென்றும் இரண்டன்று இவர்க்கு. த்வரித்திலராகில் அவன் வைலக்ஷணயத்தில் ஜ்ஞாநமில்லையாகக் கடவது; இங்கே கால்பாவிற்றாகில் ஸம்ஸாரத்தில் தண்மையில் ஜ்ஞாநமில்லையாகக் கடவது.

விளக்கம் - (திருநான்மறைகள் வல்லார்) – “வல்லார்” என்பதற்கு “ஆழ்பொருளை அறியக் கூடியவர்கள்” என்பதாகப் பொருள் கூறுகிறார். நூறு ஆயிரம் வரிகள் எழுதி வைத்தாலும், அவற்றில் ஆழாமல், தாத்தர்யத்தை மட்டுமே உணரக்கூடியவர்கள். இரண்டாம் திருவந்தாதியில் - மாதவன் பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு - என்பதாக உள்ளவர்கள். (மலிதண் இத்யாதி) – அப்படிப்பட்டவர்கள் நெருக்கமாக வாழ்கின்ற, களைப்பைப் போக்கக்கூடிய, சிரீவலமங்கல நகரத்தில், அவர்களைப் போன்றுள்ள எனது நாதனே! (அருளாய் உய்யும் ஆறு எனக்கே) -வேறு புகலிடம் அற்ற எனக்கு, உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை அளிக்கவேண்டும். ஆனால் “உய்யும் ஆறு - பிழைக்கும் வழி” என்பது கைங்கர்யத்தைக் குறிக்குமோ என்றால், கைங்கர்யம் மற்றும் பிழைத்தல் ஆகியவற்றை இவர் தனித்தனியாகக் காண்பதில்லை. இவர் அவனை அடைவதில் விரைந்து நிற்கவில்லை என்றால், அவனுடைய மேன்மையில் ஞானம் இல்லை என்றாகிவிடும்; இங்கே தாமதம் செய்தால், ஸம்ஸாரத்தின் தாழ்வு குறித்த ஞானம் இல்லை என்றாகிவிடும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 94)

43. ஹத அகில க்லேச மலை: ஸ்வபாவத: ஸதா

அநுகூல்ய ஏகரஸைஸ் தவோசிதை:

க்ருஹீத தத் தத் பரிசார ஸாதநை: நிஷேவ்யமாணம் ஸசிவை: யத் உசிதம்

பொருள் - அனைத்து துன்பங்களும், ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் என்பதான தோஷமும் அற்றவர்களாகவும், இயல்பாகவே உன்னுடைய கைங்கர்யம் என்பதையே இனிமையாகக் கொண்டவர்களாகவும், உனக்கு ஏற்றவர்களாகவும், அந்தந்த கைங்கர்யங்களுக்கு ஏற்றபடியான மாலைகள் போன்றவற்றை வைத்திருப்பவர்களாகவும், உனக்கு எப்போதும் அடிமை செய்தபடி உள்ளவர்களாகவும் இருக்கின்ற நித்யஸூரிகளால், அவர்களுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி வணங்கப்படுபவனாக உள்ளாய்.

அவதாரிகை - “ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:” இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற நித்யஸூரிகளுடைய தாஸ்யைக ஸம்ருத்தியை அனுபவிக்கிறார். “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ” என்றிறே இவர் ப்ரார்த்தனை.

விளக்கம் - ருக்வேதத்தில் - ஸதா பச்யந்தி ஸூரய: - நித்யஸூரிகள் அவனை எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளனர் - என்பது போன்றவற்றில் கூறப்படும் நித்யஸூரிகளுடைய கைங்கர்ய வளர்ச்சியை அனுபவிக்கிறார். திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ - என்பது அல்லவோ இவருடைய விண்ணப்பமாக உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (ஹத அகில க்லேச மலை:) “அவித்யாஸ்மிதாபிநிவேசராக த்வேஷா: பஞ்ச க்லேசா:” என்கிறவை க்லேசங்கள். அவற்றினுடைய ப்ராகபாவத்தை உடையவர்க ளென்கை. இத்தால் பத்த வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. மலமென்று ப்ரக்ருதியாய், தத் ஸம்ஸர்க்காந்ஹதயா வந்த ப்ராகபாவத்தை உடையவர்கள் என்கை. இத்தால் ப்ரபுத்த ஸ்வபாவ யுக்தரான முக்த வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. (ஸ்வபாவதஸ் ஸதாநுகூல்யைகரலை:) ஸத்தா ப்ரயுக்தமாக தேவர் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தையே போக்யமாக உடையராயிருக்கை. இத்தாலும், ஒரு நாள் தொடங்கி அடிமை செய்யத் தொடங்கின முக்த வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (ஹத அகில க்லேச மலை:)- பதாஞ்ஜல ஸுத்ரத்தில் - அவித்யா அஸ்மிதா அபிநிவேச ராக த்வேஷா: பஞ்ச க்லேசா: - அவித்யா, அஹங்காரம், பேராசை, காமம், கோபம் ஆகிய ஐந்தும் துன்பங்கள் ஆகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள துன்பங்கள். அப்படிப்பட்ட துன்பங்கள் “முன்பு இல்லை, எப்போதும் இல்லை” என்று கூறும்படியாக உள்ளவர்கள். இதன் மூலம் நித்யஸூரிகளான இவர்களுக்கும், ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு கூறப்பட்டது. “மலம்” என்பது ப்ரக்ருதி அல்லது சரீரம். அதனுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக வந்ததும், முன்பு இல்லாததும் ஆகிய தோஷங்கள். இதன் மூலம், ஞானத்தை இயல்பாகவே கொண்டவராகிய முக்தர்களுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு கூறப்பட்டது. (ஸ்வபாவதஸ் ஸதாநுகூல்யைகரலை:) - தங்களுடைய இருப்பு மூலம் ஏற்படுவதான, உன்னுடைய திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்வதையே இனிமையாகக் கொண்டபடி உள்ள நிலை. இதன் மூலம், ஒரு குறிப்பிட்ட நாள் தொடங்கி கைங்கர்யம் செய்யத் தொடங்கும் முக்தர்களுக்கும், எப்போதுமே கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (தவோசிதை:) ஸ்வரூப ரூப குணங்களாலே தேவருக்கு ஸத்ருச லக்ஷணரானவர்கள். (க்ருஹீதேத்யாதி) கைங்கர்யோசித பரிகரங்களை ஆதராதிசயத்தாலே விடமாட்டாமையாலே, “சூட்டு நன்மாலை”ப்படியே தரித்திருக்கையாலே, தேவர்க்கே ஸத்ருசரானவர்களாலே ஸேவிக்கப்படா

நின்றுள்ள உன்னை. (ஸசிவை:) வாத்ஸல்யத்தாலே அவன் முறையழியப் பரிமாற நினைத்தாலும், அவனை முறையுணர்த்தி அடிமை செய்யுமவர்கள். “நீதி வானவ”ரிநே. ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில் தேவரை ப்ரேரிக்குமவர்களிநே. (யதோசிதம்) ஸ்வரூபாநுரூபமாக என்னுதல்; அவஸரோசிதமாக என்னுதல்.

விளக்கம் - (தவோசிதை:) - ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள் போன்ற அனைத்தாலும் உனக்கு நிகரான அடையாளம் கொண்டவர்கள் நித்யஸூரிகள் ஆவர். (க்ருஹீதேத்யாதி) - கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்ற எதனையும், உன் மீது கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த பற்றுதலால் விடாமல் உள்ளவர்கள் என்பதால், திருவிருத்தம் (21) – சூட்டு நன்மாலை - என்பதற்கு ஏற்ப கைங்கர்யம் மூலம் மட்டுமே தரித்திருப்பதால், உனக்கு நிகரானவர்களால் வணங்கப்படும் உன்னை. (ஸசிவை:) – வாத்ஸல்யம் காரணமாக, அவர்களுக்கு அவன் எந்தவிதமான விதிப்படியும் இன்றி அருள எண்ணினாலும், அவனுக்கு விதியைக் கூறி, கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ளவர்கள். இவர்கள், அமலனாதிபிரான் (1) – நீதி வானவர் - ஆவர். அடியார்களைக் காப்பாற்றும் விஷயத்தில் உன்னை மிகவும் விரும்புபவர்கள். (யத் உசிதம்) - ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி கைங்கர்யம் அல்லது நேரத்திற்கு ஏற்றபடியான கைங்கர்யம்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்